

Arrest

nr. 90 539 van 26 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 juli 2012 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VAN OUYTSEL, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Koerd afkomstig uit Ourumiyeh en bent u Iraans staatsburger. In Iran was u nooit politiek actief. U was een zakenman en dreef handel. Zo werkte u onder meer voor de Iraaks-Amerikaanse Kamer van Koophandel. U ging vaak op reis, onder meer naar Turkije en Oekraïne. Bij uw terugkomst in Iran werd u als Koerd vaak aan grondige ondervragingen onderworpen. Op 25 en 26/03/1388 (Iraanse kalender; stemt overeen met 15 en 16 juni 2009 in de Gregoriaanse

kalender) nam u deel aan twee manifestaties in Ourumiyeh naar aanleiding van de frauduleus verlopen presidentsverkiezingen. Tijdens de manifestaties ontmoette u K. H. {...}. U vermoedde dat hij een spion was die werkte voor de Iraanse autoriteiten. De daaropvolgende maanden kende u geen problemen. Op 20/10/1388 (10 januari 2010) was u in Ourumiyeh op bezoek bij een vriend en praatte u wat bij toen u plots een onrustwekkend telefoontje van uw echtgenote kreeg. Ze vertelde u dat dat jullie buurvrouw haar gezegd had dat mensen met uw foto in de hand – de foto was genomen tijdens de manifestaties in Ourumiyeh – op zoek waren naar u. U werd ongerust en besloot onder te duiken in Sardasht, de stad waar u geboren was. Later zou u nog vernemen dat de autoriteiten diezelfde 20/10/1388 een huiszoeking bij u thuis uitgevoerd hadden. Ze namen daarbij allerlei documenten in beslag, waaronder uw paspoort en documenten waaruit bleek dat u voor de Iraaks-Amerikaanse Kamer van Koophandel werkte. Enkele dagen na uw aankomst in Sardasht stuurde u de vriend bij wie u ondergedoken was naar het huis van uw echtgenote om haar te vragen of ze zich zou kunnen informeren bij H. F. {...}, een advocaat die ook voor het Ettelaat (Ministerie van Informatie) werkte, waarom u precies door de autoriteiten gezocht werd. De advocaat vertrouwde haar na enkele dagen toe dat het Ettelaat u zocht om u te ondervragen over uw contacten met de Amerikanen. De autoriteiten wilden achterhalen of u al dan niet een Amerikaanse spion was. Daarop besloot u te vluchten. Uw echtgenote en uw kinderen bleven in Iran achter. Op 22 februari 2010 vroeg u in België asiel aan. Sindsdien vernam u dat uw echtgenote nog een keer een verdacht telefoontje gekregen heeft. Een onbekende vroeg waar u was. U verklaarde niet naar Iran terug te kunnen keren uit vrees er op beschuldiging van spionage voor Amerika geëxecuteerd te zullen worden. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw shenasnameh (geboorteboekje), uw verlopen paspoort, uw mellikaart (nationale kaart), uw militaire afzwaaikaart, uw Iraans rijbewijs, uw internationaal rijbewijs, uw huwelijksakte, uw lidkaart van de Iraaks-Amerikaanse Kamer van Koophandel, uw inschrijvingsbewijs bij de Iraanse Kamer van Koophandel, een attest van de Iraaks-Amerikaanse Kamer van Koophandel, kopieën van de identiteitsdocumenten (shenasnameh, mellikaart en paspoort) van uw echtgenote en kopieën van de paspoorten van uw twee zoons.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst kan er aan uw deelname aan twee manifestaties in Ourumiyeh getwijfeld worden omdat er in uw opeenvolgende verklaringen een ernstige tegenstrijdigheid sloop. Zo verklaarde u aanvankelijk dat uw vriend K. H. {...} u op de hoogte bracht van het feit dat er betogingen in het centrum van Ourumiyeh zouden plaatsvinden (CGVS I, p. 13). Bij uw tweede gehoor gaf u echter uitdrukkelijk aan dat niemand u hiervan op de hoogte bracht. U hoorde het geluid van de manifestaties en besloot uit solidariteit ook deel te nemen. K. H. {...} ontmoette u tijdens de betogingen (CGVS II, p. 9-10).

Ook de geloofwaardigheid van uw problemen op 20/10/1388 komt danig op de helling te staan door een aantal fundamentele tegenstrijdigheden. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat u zich in Sardasht bevond toen uw echtgenote u opbelde (CGVS I, p. 12). Tijdens uw tweede gehoor zei u echter dat u zich in Ourumiyeh, op zo'n 300 kilometer van Sardasht, bevond (CGVS II, p. 6). Hiermee geconfronteerd, herhaalde u dat u in Ourumiyeh was toen u het telefoontje kreeg (CGVS II, p. 11). Een louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als afdoende uitleg worden beschouwd. Voorts verklaarde u aanvankelijk tijdens het tweede gehoor dat u op het moment van de huiszoeking nog niet op de hoogte was van het feit dat u (aan de hand van een foto) gezocht werd. U stelde dat de autoriteiten met uw foto naar de bureaus gingen om te vragen waar u woonde, dat ze later naar uw huis gingen en dat ze een huiszoeking organiseerden. Daarna belde uw echtgenote u op om u te verwittigen (CGVS II, p. 6). Later tijdens hetzelfde gehoor gaf u echter aan dat uw echtgenote u opbelde nadat ze vernomen had dat de autoriteiten u aan de hand van een foto zochten maar voordat er daadwerkelijk een huiszoeking plaatsvond (CGVS II, p. 8). Ook tijdens het eerste gehoor had u dit zo verteld (CGVS I, p. 12; p. 15). Toen u op deze tegenstrijdigheid gewezen werd, herhaalde u dat u onmiddellijk nadat de autoriteiten u met een foto zochten opgebeld werd en dat er pas enige tijd later een huiszoeking plaatsvond (CGVS II, p. 8). U gaf bijgevolg geen afdoende uitleg voor deze tegenstrijdigheid. Verder verklaarde u bij uw eerste gehoor dat u advocaat H. F. {...} rechtstreeks opbelde, maar gezien hij telefonisch geen antwoord wou geven, belde u vanuit uw schuilplaats uw echtgenote op met de vraag of zij bij die advocaat langs kon gaan om inlichtingen over uw situatie in te winnen (CGVS I, p. 12; p. 15). Bij uw tweede gehoor beweerde u echter sinds het telefoontje dat u in

Ourumiyeh ontving tot uw komst naar België geen telefonisch contact meer met uw echtgenote gehad te hebben; u stuurde uw vriend bij wie u ondergedoken was naar haar met de vraag of zij naar die advocaat zou kunnen gaan. Zelf had u nooit rechtstreeks contact met advocaat H. {...} (CGVS II, p. 4; p. 7). Hiermee geconfronteerd, herhaalde u dat uw vriend naar uw echtgenote ging met de vraag of zij naar H. {...} zou kunnen gaan (CGVS II, p. 11). Ook hier gaf u bijgevolg geen enkele afdoende uitleg.

Bovenstaande tegenstrijdigheden zijn dermate fundamenteel dat er aan de door u beweerde problemen op 20/10/1388 geen enkel geloof meer kan worden gehecht. Gezien u beweerde dat uit uw contacten met advocaat H. {...} bleek dat de autoriteiten dachten dat u een Amerikaans spion was omdat ze tijdens de huiszoeking documenten van de Iraaks-Amerikaanse Kamer van Koophandel gevonden zouden hebben en gezien er noch aan uw contacten met de advocaat noch aan de huiszoeking enig geloof gehecht kan worden, wordt tevens de geloofwaardigheid van uw vrees als spion van de Amerikanen beschouwd te worden (CGVS I, p. 12-13; CGVS II, p. 8; p. 12) fundamenteel ondermijnd.

Dat er aan uw problemen geen enkel geloof meer kan worden gehecht, blijkt tevens uit het feit dat u bijzonder weinig informatie had betreffende eventuele juridische procedures tegen u. U verklaarde weliswaar te vermoeden dat er geen juridisch dossier in de rechtbank tegen u opgesteld werd omdat u ervan uitging dat het Ettelaat dat niet doet, maar hierover had u geen zekerheid (CGVS II, p. 3). Gevraagd of u zich geïnformeerd heeft over eventuele juridische procedures tegen u, antwoordde u ontkennend. U stelde dat u niet wist aan wie u dit kon vragen. Aan uw echtgenote kan u een dergelijke vraag niet richten, gezien zij een zwakke persoon is die altijd thuis blijft (CGVS II, p. 3). Dit is echter geen afdoende uitleg. U verklaarde immers uitdrukkelijk dat uw echtgenote zich kort na 20/10/1388 over uw situatie bij advocaat H. {...} kon informeren en dat ze in dit verband ook een antwoord op haar vraag om inlichtingen ontving (CGVS I, p. 15). Dat u sindsdien geen poging ondernam om informatie te verkrijgen betreffende de (juridische) evolutie van uw problemen, hoewel het hier om een element gaat dat integraal deel uitmaakt van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Hierdoor wordt uw geloofwaardigheid wederom ondergraven.

Tot slot kan er nog opgemerkt worden dat het feit dat u aan de grenspost als Koerdische handelaar regelmatig overdreven grondig gecontroleerd en ondervraagd werd (CGVS I, p. 14; CGVS II, p. 8-9) onvoldoende zwaarwichtig is om te worden beschouwd als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielrelaas neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat, uw professionele activiteiten en de identiteit en de nationaliteit van uw echtgenote en uw kinderen staan hier immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 1 A, lid 2 van de Conventie van Genève.

Verzoeker meent dat “uit het enkele feit op welke manier [hij] al dan niet op de hoogte wordt gebracht van het feit dat er betogingen in Ourumiyeh plaatsvinden niet kan worden afgeleid dat hij niet aan deze

betogingen heeft deelgenomen.” Hij benadrukt dat hij door niemand hiervan op de hoogte werd gebracht en dat hij K. H. tijdens deze betogingen heeft ontmoet.

Verzoeker herhaalt dat hij zich in Ourumiyeh bevond op het ogenblik dat hij het telefoontje van zijn echtgenote kreeg.

Verzoeker stelt voorts dat hij in zijn eerste gehoor heeft verklaard dat hij door zijn echtgenote werd gebeld alvorens de huiszoeking plaatsvond en dat hij dit tijdens zijn tweede gehoor heeft herhaald. Bovendien wijst hij erop dat het tweede gehoor twee en een half jaar na voormeld incident plaatsvond zodat het hem moeilijk verweten kan worden zich niet elk detail nog exact te herinneren.

Verzoeker stelt voorts dat hij zijn tweede verklaring, met name dat hij zijn vriend naar zijn echtgenote heeft gestuurd met de vraag of zij wou informeren bij de advocaat, bevestigd heeft. Het gaat trouwens om een klein detail waarbij de verwerende partij ten onrechte stelt dat het om een fundamentele tegenstrijdigheid zou gaan.

Verzoeker meent voorts dat geen rekening wordt gehouden met de door hem neergelegde lidkaart van de Iraans-Amerikaanse Kamer van Koophandel en het inschrijvingsbewijs hierbij.

Verzoeker verwijst nog naar een recent omwille van spionage voor de Amerikanen ter dood veroordeelde Iraans-Amerikaanse man. Verzoeker meent dat uit zijn relaas en stukken blijkt dat hij een gegronde vrees heeft.

2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Waar verzoekende partij in haar betoog een summier samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielaanvraag wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Door aldus te volharden in zijn verklaringen dat documenten in beslag werden genomen tijdens een huiszoeking, dat hij door niemand op de hoogte werd gebracht van de betogingen en dat hij K.H. tijdens deze betogingen heeft ontmoet, dat hij zich in Ourumiyeh bevond op het ogenblik dat hij het bewuste telefoontje van zijn echtgenote heeft ontvangen, dat hij tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en zijn eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal gemeld had dat hij door zijn echtgenote werd gebeld alvorens de huiszoeking plaatsvond, dat hij bevestigd dat zijn vriend naar zijn echtgenote is gegaan met de vraag om langs te gaan bij de advocaat, weerlegt verzoeker geenszins de omstandige motivering van de commissaris-generaal waarom geen geloof gehecht kan worden aan deze verklaringen. Door te volharden in één versie van de feiten doet verzoeker evenmin afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. De keuze uit twee opgegeven versies is immers geen verklaring voor het verschil (RvS 13 februari 2012, nr. 8104)

2.4. Tegenstrijdigheden omtrent kernelementen in het asielrelaas doen wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van dat relaas zodat de vaststelling dat verzoeker enerzijds verklaart op de hoogte te zijn gebracht van de betogingen door K. H. en anderzijds stelt dat niemand hem hiervan op de hoogte bracht wel degelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaring dat hij heeft deelgenomen aan deze betogingen.

2.5. In tegenstelling tot wat verzoeker nog tracht voor te houden zijn de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties geen details en banaliteiten. Zij zijn concreet en wezenlijk. De feiten waarop zij betrekking hebben zouden in het geheugen gegrift zijn zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan. Dergelijke feiten vormden immers een manifeste afwijking op de alledaagsheid en zijn van determinerende invloed geweest op verzoekers verdere leven. Derhalve mag van verzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij ze, ook na verloop van een bepaalde tijd, nog waarheidsgetrouw kan weergeven.

2.6. De Raad beklemtoont voorts dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de in de bestreden beslissing opgenomen motieven. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere elementen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal in casu terecht heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag.

2.7. Waar verzoeker nog verwijst naar zijn neergelegde lidkaart en inschrijvingsbewijs van de Iraans-Amerikaanse Kamer van Koophandel en meent dat hiermee geen rekening werd gehouden, kan hij niet worden gevolgd. Immers heeft de commissaris-generaal de professionele activiteiten van verzoeker niet ter discussie gesteld. Zoals evenwel blijkt uit de omstandige motivering, heeft verzoeker de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten, met name dat hij zou worden beschouwd als spion van de Amerikanen, niet aannemelijk gemaakt.

2.8. De Raad wijst verzoeker er voorts op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar het feit dat personen die verdacht worden van spionage voor de Amerikanen worden veroordeeld tot de doodstraf, zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoeker, zoals hierboven uiteengezet, in gebreke blijft.

2.9. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.10. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar zijn eerdere uiteenzetting en meent dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

2.11. De Raad wijst erop dat verzoeker zijn asielrelaas, waaronder zijn vrees dat hij geïdentificeerd wordt als mogelijke spion voor de Amerikanen, niet aannemelijk heeft kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.12. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.13. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch

een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER